

CE STIM DAR MAI ALES CE NU STIM DESPRE NUMERE

EMILIAN DEACONESCU

Numerele 1,2,3,4,5,... din sirul natural se numesc cardinale si arata din cate unitati se compune fiecare.

Sirul s-a format pornind de la o unitate si adaugand pe rand cate o unitate numarului anterior.

Cele zece caractere : 0,1,2,3,4,5,6,7,8,9 cu ajutorul carora putem scrie azi orice numar, se numesc cifre.

Drumul pana la cifrele utilizate de noi cotidian a fost greu, lung, anevoios. Pentru a ajunge la capat, omenirii i-au trebuit milenii.

Primele tentative in acest sens au fost facute in secolul al Vi lea , iHr de catre celebrul matematician PITAGORA.

Abia in anul 610 dupa Hr. , un savant indian , pe numele sau ARYABHATA a inventat cele noua cifre pe care le utilizam in prezent: 1,2,3,4,5,6,7,8,9 si un punct (·) pentru zero.

In anul 632, triburile arabe se unifica, cuceresc imense teritorii din india pana in Spania, combina operele matematicienilor greci si indieni si pun la punct sistemul de numeratie zecimal.

Apare pentru prima data ZERO. Invatarea numaraturii apare din necesitate. De-a lungul vremii diferite popoare au inventat si au dezvoltat mai multe sisteme de numeratie.

Mesopotamienii foloseau un sistem pozitional care s-a dezvoltat intre anii 3000 si 2000 i. Hr.

Egiptenii foloseau un sistem cu simboluri scrise numite hieroglifice, astfel:

1 – o liniuta

10 – un val

100 – o funie

1.000 – o floare de lotus

10.000 – degetul aratator

1.000.000 - omul

In intervalul 500 i.Hr. – 100 d. Hr. s-a dezvoltat sistemul de numeratie roman. Acest sistem este unul aditiv care utilizeaza sapte simboluri: I = 1; V = 5; X = 10; L = 50; C = 100; D = 500; M = 1000.

Numarul natural este proprietatea comuna ce caracterizeaza toate multimile de obiecte in care elementele din fiecare multime pot fi puse in corespondenta de unu la unu, indiferent de natura sau de ordinea obiectelor din totalitatea multimilor.

In cartea a VII a a “Elementelor “ lui EUCLID , numarul este definit tot ca o “multime compusa din unitati”.

Unitatea prin care se formeaza numerele este definita ca: ”Unitatea este aceea potrivit careia fiecare lucru se numeste unu”.

Pitagora considera ca numai numerele intregi sunt “numere”. Numarul intreg era o notiune primordiala, de natura divina, un izvor mistic religios, care exprima insasi esenta lucrurilor. Se cunoaste si o rugaciune care ii era dedicata: “Binecuvanteaza-ne numar divin, Tu care ai nascut pe zei si pe oameni”.

Pitagorienii au fost dezamagiti atunci cand HIPPIAS din Metopont a aratat ca exista marimi care nu se pot exprima prin rapoarte de numere intregi. Dezvaluind acest secret al numerelor irrationale Hippias a fost pedepsit de zei si a murit intr-un naufragiu. Lasand la o parte preocuparile depinzand de efectuarea calculelor numerice cerute de aplicatiile practice, ei au descoperit

diferite proprietati ale numerelor cardinale, de o subtilitate care starnea admiratia si indamna spre alte cercetari.

Asa s-a dezvoltat una dintre cele mai frumoase ramuri ale matematicii, numita „ARITMETICA” si care are inteles de stiinta care se ocupa cu proprietatile numerelor abstracte, folosind rationamentul. In cartile VII-IX, Euclid a impartit numerele in: prime, perfecte, prietene, figurative, adica intr-un cuvint in numere „interesante”.

1.NUMERE PRIME

Un numar natural $p > 1$ se numeste prim daca se divide cu 1 si cu el insusi.

Acum 2300 de ani, EUCLID a justificat ca multimea numerelor prime este infinita, oferind urmatoarea demonstratie (Teorema lui EUCLID): Presupunem ca p ar fi cel mai mare numar prim. Consideram numarul $N = 2 \cdot 3 \cdot 5 \cdot \dots \cdot p + 1$. N nu se divide cu nici unul dintre numerele prime $2, 3, 5, \dots, p$. Urmeaza ca N se divide cu alt numar prim mai mare decat p , contradictie.

Gasirea celui mai mare numar prim a fost o distractie favorita a multor matematicieni. Intr-o zi, EULER (1707-1783) a afirmat ca 1000009 este prim, dar tot el, la 70 de ani, orb fiind, s-a contrazis: $1000009 = 293 \times 3413$. Marele mathematician FERMAT (1601-1665) a afirmat, gresit dovedindu-se ulterior ca numerele de forma $2^{2^n} + 1, n \in N$, sunt prime.

$$F_0 = 3$$

$$F_1 = 5$$

$$F_2 = 17$$

$$F_3 = 257$$

Dar Euler a observat ca :

$$F_5 = 4294967297 = 641 \times 6700417 \text{ care nu este numar prim, iar}$$

$$F_6 = 274177 \times 6280421310721$$

In secolul al XIX –lea , SEELHOFF din Bremen a demonstrat cu ajutorul relatiei de congruenta ca F_{36} este divizibil cu 2748779069441, acest numar avand mai bine de 2×10^{10} cifre. S-a demonstrat ca si un numar mai mare din sirul lui FERMAT , F_{73} este divizibil cu $5 \times 2^{75} + 1$, deci nu este prim.

La sfarsitul secolului al XVIII lea se credea ca numarul lui MERSENNE: $2^{67}-1$ este prim. Dar in anul 1903, FRANK NELSON COLE a calculat, folosind doar hartia si creierul, valoarea lui 2^{67} din care a scazut 1, obtinand valoarea produsului: $193707721 \times 76183257287$. Intrebat cat timp i-a luat acest calcul, a raspuns: „Duminicile a trei ani!”.

In urma cu doua decenii, un grup de studenti de la o Universitate din California, au aratat ca $2^{21701}-1$ este prim, avand 6533 de cifre.

„Febra” cautarilor si gasirea numerelor prime a preocupat omenirea. In anul 2000, utilizand o retea de 20000 de calculatoare, un matematician american a aratat ca $2^{6972593}-1$ este prim.

Preocupat fiind de a gasi o formula pentru numerele prime, FERMAT a descoperit „Mica teorema a lui Fermat”: „Daca $a, p \in Z, p \in N, p$ prim si $(p, a) = 1$, atunci: $a^{p-1} \equiv 1 \pmod{p}$ ”

Exista numere prime care raman cu aceeasi proprietate pentru orice permutare a cifrelor lor:

- Numere de doua cifre: 13 si 31; 17 si 71; 37 si 73; 79 si 97.
- Numere de trei cifre: 113, 131 si 311; 199, 919 si 991; 337, 373 si 733.

L. MOSER a gasit 102 numere prime mai mici ca 100000, care nu-si schimba valoarea daca cifrele prin componenta lor sunt scrise in ordine inversa.

Numerele de trei cifre sunt: 101, 131, 151, 181, 313, 353, 373, 383, 727, 757, 787, 797, 919, 929. Nu s-a demonstrat ca exista o infinitate de astfel de numere prime.

2. NUMERE PERFECTE

În antichitate, grecii au observat că există numere naturale care sunt egale cu suma divizorilor lor, exceptând numărul.

Acestea sunt numerele perfecte. De exemplu: $6 = 1+2+3$, $28 = 1+2+4+7+14$. EUCLID a demonstrat că fiecare număr ce poate fi scris sub forma: $2^{n-1}(2^n - 1)$, unde $2^n - 1$ este prim, este număr perfect.

Cel mai mare număr cu această proprietate descoperit este al 18-lea și anume: $2^{3216} \times (2^{3217} - 1)$. Are 2000 de cifre. Până în prezent sunt cunoscute 30 de numere perfecte, cel mai mare având 5000 de cifre.

Numărul mic de numere prietene, confirmă aprecierea lui DESCARTES: „Numerele perfecte sunt foarte rare, ca și oamenii perfecti.” Studiile matematicianului grec NICOMAH au dus la următoarele concluzii:

- Printre unități, numărul perfect este 6
- Printre zeci, numărul perfect este 28
- Printre sute și mii există tot doar câte un număr perfect
- Numerele perfecte se departează mult unele de altele și se termină fie în 6, fie în 8.

Al cincilea număr perfect a fost calculat în secolul al XV-lea, acesta fiind 33550336. În secolul următor s-au mai găsit încă două numere perfecte, cel din urmă având 12 cifre. Peste încă un secol, MERSENNE „a adus la lumină” al optulea număr perfect de 22 de cifre. Al nouălea a fost calculat acum două secole.

Trebuie să remarcăm faptul că toate numerele perfecte cunoscute sunt pare. Până acum nu s-a demonstrat existența unui număr perfect impar.

3. NUMERE PRIETENE

Doi numere naturale cu proprietatea că fiecare dintre ele este egal cu suma divizorilor celuilalt, excluzându-se numerele, se numesc numere prietene.

Primele două au fost găsite de PITAGORA: 220 și 284. Până în secolul al XVII-lea nu a fost cunoscută nici o altă pereche de numere prietene. În 1636, FERMAT a găsit o nouă pereche: 17296 și 18416. Doi ani mai târziu, DESCARTES a determinat a treia pereche: 9363584 și 9437056. În secolul al IX-lea, celebrul matematician KORRA a stabilit o metodă pentru determinarea acestor perechi. Nu există o formulă generală de calcul ci doar formule particulare. Formula lui KORRA este: „Dacă numerele de forma $p=3 \times 2^n - 1$; $q=3 \times 2^{n-1} - 1$; $r=9 \times 2^{n-1} - 1$, n sunt prime, atunci perechile $a=2^n \times p \times q$ și $b=2^n \times r$ sunt numere prietene.”

Numerele prietene apar frecvent în scrierile matematice arabe. Ele au jucat un rol magic și astronomic la stabilirea horoscoapelor, în vrajitorie, etc. În articolul „DESPRE NUMERE PRIETENE” din 1747, EULER a amintit cele trei perechi cunoscute la care a adăugat alte 30.

Numerele prietene au istoria lor, dar au și creat istorioare. Una dintre ele ar fi: „Un print indian din Evul Mediu al cărui număr în magia cifrelor era 284, căuta o logodnică cu numărul 220, crezând astfel că fericirea matrimonială va fi dobândită în ceruri garantat.”

Epilog

Teorema: Numere neinteresante nu există.

Demonstratie: Dacă ar exista numere plictisitoare, atunci am putea diviza toate numerele în două clase: numere interesante și numere neinteresante. Dar cel mai mic dintre numerele neinteresante deja este un număr interesant.

Asa că el trebuie extras și transferat în multimea numerelor neinteresante rămase vom găsi din nou cel mai mic număr. Repetând procedeul, putem face interesant orice număr neinteresant. Ceea ce trebuia demonstrat.

REFERENCES

- [1] A. Balauca, A. Negrescu si colaboratorii, *Matematica-Teme pentru activitati optionale-clasele V-VIII*, Ed. Taida , Iasi
- [2] Gh. Paun, *Din spectacolul matematicii*, Ed. Albatros, Bucuresti , 1983
- [3] G. St. Andonie, *Varia Mathematica*, Ed. Albatros, Bucuresti , 1977
- [4] S. Marcus, *Socul matematicii*, Ed. Albatros , Bucuresti, 1987
- [5] I.Depman, *Din istoria matematicii*, Ed. Cartea rusa , Bucuresti, 1952